

так солодко, пристрасно, тісно...
Скажи, чи я справді до тебе була,
чи я народилась отут від тепла,
мов птаха закохана пісня?
Обійми твої – то гірчиця і мед,
сіль, цукор і перець духмяний,
ти ними щоразу лікуєш мене,
і усмішка раптом осяє сумне
обличчя, загояться рани...
Ходімо, коханий, у трави густі –
ніхто не порушить наш спокій,
я в очі твої зазирну золоті,
тебе цілуватиму я, ну, а ти –
хто знає, бо трави ж високі...

МОЛИТВА

Не вишивай по чорному
та й чорними нитками –
залиш у хмарах сонечко,
благословення з нами...
Ми діти – як без світла нам
на білім світі жити?
Ми діти перелякані –
твої, о Боже, діти...
Ми сваримось, ми любимось,
цілуємось і плачем...
Ми, може, надто людяні
у світі цім пропащім?
Ми, може, нерозважливі
та досі – недорослі,
і важко нам наважитись,
і справдитись непросто?
Ми, може, надто любимо
життя, а так не можна?
Скажи, за що це лихо нам,
скажи, як знаєш, Боже!

Чи див ліміт закінчився,
чи вже терпець урвався?
Яка у Тебе істина –
ти грався чи знущався?
Ця хмара, чорним вишита,
і страчене світання –
за віщо нам, за віщо нам?
Відповідай! – Мовчання.
Хитни ваги, спини війну –
та з ними Ти чи з нами?
Не вишивай по чорному
та й чорними нитками...

ЛЮБЛЮ

Я тебе неможливо люблю,
я кохаю тебе неможливо,
так невчасно і так хворобливо,
ніби всупереч війнам і злу.
Все минуле життя – шкереберть,
все летить незворотно у прірву,
та не здатна тебе не любить
божевільно, свавільно, безмірно,
задихаючись від почуття
і втрачаючи розум від тебе,
я неначе останнє дитя,
що слідкує за кулькою в небі
і дивується диву, а світ
потихеньку іде за лаштунки...
Тільки кулька все вище летить,
тільки серце тріпочеться лунко,
і співає не в лад і не в такт,
так невчасно, надмірно, намарно:
я люблю тебе, чуєш, дивак,
я люблю тебе так безпорадно,
я щаслива отут і тепер,
я своїм божевіллям щаслива, –